

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/45/2016
Identifikačné číslo spisu:	1108235989
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1108235989.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: C. C., so sídlom W., zastúpeného STEFANKOVA | law office s.r.o., so sídlom Vajnorská 8/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 239 077, proti žalovanému: JUDr. Eva Vodová, so sídlom Wilsonova 4, 811 07 Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu VUIS NOVA, spol. s r.o., so sídlom Lamačská 8, 811 04 Bratislava, IČO: 35 744 251, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sro, vložka číslo: 30735/B, o určenie právneho dôvodu a výšky prihlásenej pohľadávky, vedenej na Okresnom súde Bratislava I, pod sp. zn. 1CbI/62/2008, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. februára 2016, č. k. 3CoKR/30/2015-396, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 13. 01. 2015, č. k. 1CbI/62/2008-348, zamietol návrh žalobcu o určenie právneho dôvodu a výšky pohľadávky 2 811 524,93 eur (84 700 000,- Sk) s tým odôvodnením, že po preskúmaní lehoty určenej na podanie incidenčnej žaloby súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca podal žalobu oneskorene, po uplynutí prekluzívnej lehoty určenej na jej podanie.

2. Podľa okresného súdu zo zákonných ustanovení § 28 ods. 1, 5, § 31 ods. 1, 2 v spojení s ustanoveniami § 32 ods. 6 a 8 ZKV bez akýchkoľvek pochybností vyplýva (a potvrdzuje to aj doktrínálny výklad zákona, napr. Ďurica, Konkurzné právo na Slovensku a v EÚ, 2. Prepracované a doplnené vydanie, nov. 2010, str. 404), že v ustanoveniach § 32 ods. 6 v spojení ods. 8 ide o lehotu hmotnoprávnu, ktorá je prekluzívna. K jej zachovaniu je teda nepochybné, aby bolo právo uplatnené na súde - t. j., aby žaloba došla na súd - najneskôr posledný deň lehoty. Zmeškanie hmotnoprávnej lehoty nie je možné odpustiť. Ak pripadne koniec hmotnoprávnej lehoty na podanie žaloby o určenie popretej pohľadávky na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší pracovný deň. Vzhľadom na to, že ZKR ohľadom uplatnenia práv veriteľa z pohľadávky popretej správcom, zakotvuje vlastné procesné pravidlo, v prejednávanej veci neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 57 ods. 3 O. s. p., a to ani primerane (v zmysle § 196 ZKR).

3. Podľa okresného súdu je nesporné, že uznesením o vyhlásení konkurzu zo dňa 29. 05. 2008, zverejnenom v Obchodnom vestníku č. 106/B zo dňa 03. 06. 2008, súd prvej inštancie vyhlásil konkurz na majetok dlžníka VUIS NOVA, spol. s r.o., so sídlom Lamačská 8, 811 04 Bratislava, IČO: 35 744 251, pričom účinky vyhlásenia konkurzu nastali dňa 04. 06. 2008. Prvoinstančný súd mal za to, že vzhľadom na plynutie lehôt na uplatnenie popretých pohľadávok, žalobca oneskorene podal žalobu o určenie pravosti a výšky pohľadávky podľa § 32 ods. 6 ZKR (s účinnosťou do 31. 12. 2011), na základe čoho opakovane zamietol návrh žalobcu na určenie pravosti a výšky uplatnenej pohľadávky. Vychádzajúc z § 28 ods. 5 ZKR (s účinnosťou do 31. 12. 2011) s prihliadnutím na lehotu na popretie pohľadávok podľa § 32 ods. 4 ZKV predĺženú o 33 dní, dospel okresný súd k záveru, že lehota na podanie žaloby o určenie pravosti a výšky popretej pohľadávky (30 dní) začala plynúť dňa 23. 09. 2008 a uplynula dňa 22. 10. 2008, pričom žaloba mala byť uplatnená vzhľadom na charakter hmotnoprávnej povahy lehoty najneskôr v stredu dňa 22. 10. 2008. Žaloba bola doručená okresnému súdu až 29. 10. 2008 (prezentačná pečiatka súdu). Po preskúmaní všetkých atribútov zachovania lehoty na uplatnenie práva žalobcu, ktoré bolo podané oneskorene, súd prvej inštancie žalobu zamietol.

4. Súd prvej inštancie zdôraznil, že návrh žalobcu na vykonanie dokazovania ohľadne doručenia zásielky omylom na Krajský súd v Bratislave zamietol, nakoľko mal za to, že z predloženého spisu, pokiaľ by sa tak stalo, podaná žaloba by bola opatrená prezentačnou pečiatkou Krajského súdu v Bratislave a pokynom na postúpenie veci okresnému súdu, čo však z predloženého spisu jednoznačne preukázané nebolo.

5. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, na odvolanie žalobcu, napadnutým rozhodnutím zo dňa 17. 02. 2016, č. k. 3CoKR/30/2015-396, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

6. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zdôraznil, že súd, ktorý v spore o určenie právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, poradia a zabezpečenia zabezpečovacím právom zistí, že žaloba bola podaná oneskorene, je povinný zamietnuť ju bez toho, aby vykonával dokazovanie o čomkoľvek inom, než o skutočnostiach, z ktorých vyplýva záver o oneskorení podaní žaloby.

7. Podľa odvolacieho súdu zo zákonných ustanovení § 32 ods. 6 a 8 ZKR bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, čo potvrdzuje aj doktrínálny výklad zákona, že v týchto ustanoveniach ide o lehotu hmotnoprávnú, ktorá je prekluzívna.

8. Odvolací súd vychádzal z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, ako aj z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu. Podľa krajského súdu je nesporné, že uznesenie o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka zo dňa 29. 05. 2008, v ktorom je obsiahnutá aj výzva, aby veritelia prihlásili svoje pohľadávky v lehote 45 dní, bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 106/B z 03. 06. 2008, pričom účinky vyhlásenia konkurzu nastali dňa 04. 06. 2008. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie - z podacej pečiatky na poštovej obálke - je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že žalobca podal incidenčnú žalobu na poštu dňa 15. 10. 2008 ako obyčajnú zásielku a súd bola preukázateľne doručená až 29. 10. 2008. Spôsobom doručovania, ako aj formou zápisov ohľadne doručovania žalobného návrhu ako súdnej zásielky, sa podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie zaoberal (úradný záznam, obálka z prezentačnou pečiatkou pošty zo dňa 15. 10. 2008), pričom bolo jednoznačne zistené, že žaloba bola uplatnená (došla) na súd dňa 29. 10. 2008, s tým označením, že totožné konanie zásielke nepredchádza.

9. Podľa § 32 ods. 6 ZKR v platnom znení (s účinnosťou do 31. 12. 2011) veriteľ popretej pohľadávky sa môže v lehote 30 dní od uplynutia lehoty na popieranie pohľadávok, žalobou podanou proti správcovi domáhať, aby súd určil právny dôvod, vymáhateľnosť, výšku, poradie, zabezpečenie zabezpečovacím právom alebo poradie zabezpečovacieho práva popretej pohľadávky, v žalobe sa veriteľ môže domáhať len toho, čo uviedol v prihláške. V tejto zákonnej lehote podľa odvolacieho súdu musí byť žaloba doručená na súd, pričom nie je rozhodujúce, či bola doručená na príslušný súd vo veci rozhodnúť, t. j. aj v prípade doručenia na nepríslušný súd zostáva lehota zachovaná, nepostačuje žalobu v tejto lehote

odoslať na poštovú prepravu. Súd prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu správne citoval a postupom podľa § 32 ods. 6, 8 ZKR ustálil záver, že žalobca svoje právo z popretej pohľadávky uplatnil oneskorene. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, o charaktere plynutia lehoty ako lehoty hmotnoprávnej, ktorá je prekluzívna a k jej zachovaniu je nevyhnutné, aby právo účastníka bolo uplatnené na súde, najneskôr posledný deň lehoty.

10. Z tohto dôvodu odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia.

11. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že v konaní mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže odvolací súd svoje závery riadne neodôvodnil. Podľa žalobcu je ďalej konanie postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Žalobca preto navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12. Žalobca poukázal na to, že súd prvej inštancie jeho argumentáciu o zachovaní lehoty na podanie incidenčnej žaloby, len sčasti zahrnul do odôvodnenia rozsudku, avšak žiadnym spôsobom sa s ňou nevysporiadal. Obdobne postupoval odvolací súd, ktorý napadnutý rozsudok dostatočne právne neodôvodnil a obmedzil sa len na úpravu plynutia lehoty na podanie incidenčnej žaloby. V danej veci išlo o námietku účastníka ku kľúčovej otázke a súd bol povinný sa s ňou vysporiadať. Z tohto dôvodu je podľa žalobcu rozhodnutie súdu nižšieho stupňa, ako aj napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľné. Podľa žalobcu, toho času platná úprava ZKR žiadnym spôsobom neurčovala charakter lehoty na uplatnenie incidenčnej žaloby, nakoľko z právnej úpravy explicitne nevyplyvalo, že sa jedná o lehotu hmotnoprávnou, alebo procesnú. Táto absencia právnej úpravy inštitútu incidenčnej žaloby v otázke charakteru lehoty na jej uplatnenie bola odstránená až novelou ZKR vykonanou zákonom č. 348/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, účinným dňom 01. 01. 2012. Žalobca dodal, že v procese konkurzného konania ZKR ako procesný právny predpis upravuje osobitný a samostatný inštitút incidenčnej žaloby, uplatniteľný výlučne len v procese konkurzného konania, ako de facto inštitút procesnej obrany účastníka konkurzného konania voči popretiu pohľadávky správcom. Nejedná sa preto o uplatnenie hmotného práva pred súdom, k jeho uplatneniu došlo podaním prihlášky a v prípade nepodania incidenčnej žaloby pohľadávka z hľadiska hmotného práva nezaniká, len sa na ňu v konkurze neprihliada. Žalobca má za to, že uplatnenie obrany voči popretiu pohľadávky správcom prostredníctvom incidenčnej žaloby je len procesným inštitútom, na uplatnenie ktorého sa nevzťahujú hmotnoprávne lehoty, ale naopak lehoty procesné podľa § 57 ods. 3 O. s. p. Žalobca má ďalej aj za to, že ak súd prvej inštancie dospel z dikcie ustanovení § 32 ods. 6 a ods. 8 ZKR k záveru, že lehota na podanie incidenčnej žaloby je lehotou hmotnoprávnou, rozsudok okresného súdu a následne aj napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

13. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, sa podľa žalobcu nevysporiadal s jeho námietkou ani ohľadom aplikácie ustanovenia § 43c ods. 4 Občianskeho zákonníka, ktoré z hľadiska hmotného práva upravuje včasnosť prijatia zmluvy pomocou analógie a je k danému prípadu po obsahovej stránke najbližšie, a na základe ktorého je nutné dôjsť k záveru, že aj neskoré doručenie incidenčnej žaloby musí mať účinky včasného doručenia, ak by preprava zásielky prebiehala obvyklým spôsobom, bola by súdu doručená včas. Incidenčná žaloba bola podaná na poštovú prepravu dňa 15. 10. 2008, t. j. 5 kalendárnych dní pred uplynutím lehoty na podanie incidenčnej žaloby v zmysle napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, žaloba však bola súdu doručená až dňa 29. 10. 2008. Žalobca bez akýchkoľvek pochybností a oprávnene mohol predpokladať, že žaloba bude súdu doručená v zmysle poštových podmienok určených pre listové zásielky, podľa ktorých list 2. triedy, prostredníctvom ktorého bola podávaná na poštovú prepravu aj incidenčná žaloba, je podávaná v lehote prepravy D+2 - dodanie na druhý pracovný deň po dni podania. Zásielka preto mala byť súdu doručená poštou dňa 17. 10. 2008.

14. Žalobca má ďalej aj za to, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, keď nevykonával

dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie skutkových okolností, a to tým, že zamietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania pripojením spisu v právnej veci vedenej, pod sp. zn. ICbI/63/2008 v rámci totožného konkurzného konania, v rámci ktorej bola rovnako podaná žaloba na poštovú prepravu dňa 15. 10. 2008 a doručená súdu podľa záznamov súdu dňa 29. 10. 2008, na podklade ktorej súd rozhodol, že pohľadávky žalobcu (veriteľ Ing. F. D.), sú nesporné čo do dôvodu, aj výšky a sú zaradené do prvej triedy. Riadnym vykonaním tohto dôkazu mohli byť podľa žalobcu zistené skutočnosti, ktoré by preukazovali zachovanie lehoty na podanie incidenčnej žaloby, nakoľko doručenie dvoch podaní s odstupom 15 dní po podaní na poštovú prepravu sa javí byť málo pravdepodobné. Uvedený postup súdu môže nasvedčovať práve pochybeniu na strane súdu, ktorého preskúmania sa žalobca dožadoval, avšak súd sa s ním nevysporiadal.

15. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že s dovolaním žalobcu a dôvodmi v ňom uvedenými nesúhlasí a navrhuje dovolanie zamietnuť (odmietnuť). Žalovaný zdôraznil, že posúdenie lehoty na podanie incidenčnej žaloby ako lehoty hmotnoprávnej a prekluzívnej vyplýva priamo zo znenia zákona, konkrétne z § 32 ods. 6 a 8 ZKR v znení účinnom do 31. 12. 2011 a je tiež potvrdené dlhodobou ustálenou súdnou praxou. Ďalej ustanovenie § 43c ods. 4 Občianskeho zákonníka, je podľa žalovaného pre posúdenie včasnosti podania incidenčnej žaloby neaplikovateľné, a to tak z hľadiska systematického, logického i jazykového výkladu zákona. Uvedené ustanovenie je obsiahnuté v časti Občianskeho zákonníka upravujúcej zmluvy ako dvojstranné právne úkony, vzťah súdu a osoby, ktorá má záujem podať na súde žalobu nie je analogický ku vzťahu dvoch súkromnoprávných subjektov uzatvárajúcich zmluvu.

16. Žalovaný je ďalej toho názoru, že aj prípadný návrh žalobcu na doplnenie dokazovania pripojením spisu ICbI/63/2008, pokiaľ by ho v konaní žalobca podal (čo sa nestalo), by bol súdom zamietnutý z rovnakého dôvodu, t. j., že vykonanie takéhoto dôkazu vo vzťahu k prejednávanej veci bez právneho významu. V zmysle platnej právnej úpravy dokazovania v občianskom súdnom konaní (§ 120 a nasl. O. s. p.) súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, pričom zásadne nevykonáva dôkazy, ktoré nemajú význam pre vec samu.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

18. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01. 07. 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O. s. p.

19. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O. s. p. (I. ÚS 4/2011).

20. Dovolanie v občianskom súdnom konaní je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým môže dovolací súd zasiahnuť do už odvolacím súdom právoplatne nastoleného stavu právnej istoty účastníkov konania o predmete konania. Preto dovolanie neslúži na nápravu akýchkoľvek väd prvostupňovej, alebo druhostupňovej fázy základného konania, ale len väd, ktorých závažnosť zákonodarcia povýšil nad právnu istotu účastníkov konania (I. ÚS 35/2013).

21. Dovolanie možno podať iba ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [§ 238 O. s. p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O. s. p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (§ 237 ods. 1 O. s. p.). Dovoláním z dôvodov uvedených v ust. § 237 ods. 1 O. s. p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah, alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t. j. ak sa stali skutočnosťami, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu. K tomu či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 ods. 1 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (ust. § 242 O. s. p.).

22. V prejednávanej veci dovolací súd rozhodol rozsudkom. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený podľa ods. 1, resp. v ktorom sa dovolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci podľa odseku 2 a tiež v prípade, ak dovolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. (odsek 3).

23. Dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 C. s. p. uvádza, že dovoláním napadnutý rozsudok nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí podľa § 238 O. s. p., prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

24. Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až e/, g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku, preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

25. Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

26. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. sa rozumie taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

27. Podľa dovolateľa dovolací súd, ako aj súd prvej inštancie, svoje rozhodnutia dostatočne neodôvodnili a obmedzili sa len na rozpísanie úpravy plynutia lehoty na podanie incidenčnej žaloby. V danej veci pritom bola podľa žalobcu otázka určenia plynutia lehoty kľúčová a súdy boli povinné sa s ňou vysporiadať.

28. Právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej dohovor) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. II. ÚS 383/06).

29. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou

proti takému uplatneniu.

30. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A. č. 254-B, s. 49, § 30).

31. Štruktúra práva na odôvodnenie rozsudku je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonával i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

32. Ust. § 157 ods. 2 O. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku, alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Avšak aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí účastníkov konania jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozhodnutia slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétneho rozhodnutia súdu.

33. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

34. Dovolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) zistil, že nedošlo k namietanej procesnej vade konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odvolací súd sa v priebehu konania a následne vo svojom rozhodnutí so všetkými k veci sa vzťahujúcimi námietkami žalobcu dostatočne vyrovnal a otázku, ktorá mala pre jeho rozhodnutie zásadný význam, a to včasnosť podania žaloby a charakter lehoty na podanie incidenčnej žaloby, vyložil v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona, rešpektujúc ustálený právny názor, v zmysle ktorého je lehota na podanie incidenčnej žaloby hmotnoprávna, prekluzívna a k jej zachovaniu je nevyhnutné, aby právo účastníka bolo uplatnené na súde najneskôr posledný deň lehoty. Svoj názor oprel aj o doktrínálny výklad zákona. Odôvodnenie napadnutého rozsudku preto zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahová (materiálna) náplň zakladá v súhrne jeho zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť.

35. Odvolací súd poukázal okrem iného na to, že lehota na prihlásenie pohľadávok uplynula v zmysle § 28 ods. 5 ZKR dňa 19. 07. 2008. Konečný zoznam pohľadávok mal správca predložiť konkurznému súdu do 10 dní od uplynutia lehoty na prihlasovanie pohľadávok (§ 31 ods. 1 ZKR), t. j. do 29. 07. 2008. Uznesením zo dňa 17. 06. 2008 - zverejnené v Obchodnom vestníku č. 119/B z 20. 06. 2008 - súd predĺžil lehotu na vyhotovenie konečného zoznamu pohľadávok do 30. 08. 2008, teda o 32 dní. Lehota na popretie pohľadávok (§ 32 ods. 4 ZKR) začala plynúť 20. 07. 2008, (uplynula by 18. 08. 2008 - bola predĺžená o 32 dní), uplynula 19. 09. 2008. Lehota na podanie žaloby - (§ 32 ods. 6 ZKR) - 30 dní - začala plynúť 20. 09. 2008 - uplynula v nedeľu 19. 10. 2008.

36. Odvolací súd mal pritom za preukázané, že žaloba preto mala byť na súde najneskôr v pondelok 20. 10. 2008. Uviedol, že spôsobom doručovania, ako aj formou zápisov ohľadne doručovania žalobného návrhu ako súdnej zásielky, sa súd prvej inštancie zaoberal (úradný záznam, obálka s prezentačnou pečiatkou pošty zo dňa 15. 10. 2008), pričom bolo jednoznačne zistené, že žaloba bola uplatnená (došla)

na súd dňa 29. 10. 2008, s tým označením, že totožné konanie zásielke nepredchádza. Poukázal, že v zákonnej lehote podľa § 32 ods. 6 ZKR s účinnosťou do 31. 12. 2011 musí byť žaloba doručená na súd, nepostačuje žalobu v tejto lehote odoslať na poštovú prepravu. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie o charaktere plynutia lehoty ako lehoty hmotnoprávnej, ktorá je prekluzívna, z ktorého dôvodu rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Odvolací súd preto jasne a dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, alebo nejasnosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

37. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

38. Námietky žalobcu, ktorými vytýka súdu existenciu tzv. inej vady, treba považovať za dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., ktoré však sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

39. Pokiaľ dovolateľ namietal, že konajúce súdy nesprávne posúdili preklúziu jeho nároku, týmto namieta nesprávne právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Právnym posúdením je totiž činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

40. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalobcu proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

41. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 C. s. p.). Podľa § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.